

Остання оповідка квіткової нареченої

КУПИТИ

За давніх-давен чоловік, який вірив у казки, одружився з гарною таємничою жінкою, на ім'я Индиго Максвелл-Кастеньяда.

Він був знавцем міфів. Вона була спадкоємицею багатства. Вони обмінялися подарунками й історіями та вірили, що житимуть довго і щасливо — проте в обмін на своє кохання Индиго вимогла обіцянку: її наречений ніколи не порпатиметься в її минулому.

Та Индиго дізналася, що її самотня тітка помирає, і подружжя змушене повернутися в будинок її дитинства, Дім Снів. Наречений невдовзі виявляє, що йому несила опиратися Домові, бо в екстравагантних кімнатах і затхлих залах занедбаного маєтку ховається тінь Азур, найкращої подруги дитинства Индиго, дівчини, що безслідно зникла.

Оскільки Дім неохоче розкриває таємниці його дружини, чоловік змушений вибирати між реальністю та фантазією, навіть якщо це загрожує зруйнувати їхній шлюб... або навіть їхні життя.

Розділ перший Наречений

Колись давно Індиго Максвелл-Кастеньяда знайшла мене.

Я вже давно загубився та призвичаївся до п'їтьми. Не уявляв, як хтось може виманити мене звідти. Але Індиго була з тих створінь, які можуть полювати, ідучи лише на запах, а сморід мого відчайдушного жадання, напевно, залишав по собі звабливий світний слід.

До Індиго я уникав місць, де гроші слугували радше для створення видимості, ніж для плати. Вперто тримався за думку, що ці місця галасливі й дурнуваті, — жалюгідна, проте міцна броня бідняка. У ті дні я був бідним. Але став багатим на знання й саме в цій ролі правив за гостьового куратора L'Éxposition Des Femmes Monstrueuses'. Експозиція привела

мене чужим коштом до Парижу та врешті-решт — до Hôtel de Casteñada?.

Колись Hôtel de Casteñada належав до королівських апартаментів Людовика XIV та Марії-Антуанетти, а тепер був одним із найвишуканіших готелів світу. На склепінчастій стелі — як мені казали, реконструкції оригіналу — досі виднілися байдужі м'язисті боги, що напівлежали поміж золото-черевими хмарами. Стіни поросли плющем, крізь який визирали на гостей, важко дихаючи, вишкірені обличчя кам'яних сатирів.

Усім було відомо, що кожен із готелів родини Кастеньяд втілює певний казковий мотив. Цей, як я здогадувався, був омажем La Belle et la Bête Габрієлли-Сюзанни Барбо де Віль-ньов — «Красуні та Чудовиська», — і, хоча мені неприємно це визнавати, в ньому неначе відчувалося щось тогосвітне.

Він був такий гарний, що я міг майже не зважати на юрбу моделей і диджеїв, червонолицих бізнесменів та інших блискучо вбраних і демонстративно банальних створінь, що їх приваблювали такі красиві місця.

— Пане?

Поряд зі мною з'явилася струнка темношкіра офіціантка.

Вона вже вдруге зупинилася біля мого столика. Я обрав той, що ближче до віддаленого кінця зали, аби наглядати за входом.

— Вам точно нічого не принести?

Я глянув на меню поряд із безладною купкою нотаток, що підготував на вечір. Ціни на коктейлі стартували від п'ятдесяти євро. Тож я всміхнувся офіціантці, підняв напівповну склянку з водою, а тоді постукав по тарілці, де раніше лежали безплатні горішки зі спеціями.

— Може, ще цього? — запитав. — Мій гість вочевидь запізнюється.

Офіціантка видушила із себе нещирю усмішку та відійшла, не сказавши більше ні слова. Либонь, подумала, що брешу про зустріч. Та навіть мені якось не вірилося, що гість, на якого я чекав, зволить зі мною зустрітися.

Місяцями шукаючи, де перебуває певний гримуар тринадцятого століття, я відстежив його до приватної колекції родини Кастеньяд. Спершу мої прохання поглянути на цю річ залишалися без відповіді. Воно й не дивно. Я був відомим лише в академічних колах як історик середніх віків, що цікавиться збереженням інкунабул. Мені не було чого втрачати, крім часу. Тож писав листа за листом, годинами стояв перед факсимільним апаратом, що випльовував листи в кабінетах по всьому світу. Згяв невеличкий статок на міжнародні телефонні дзвінки — і врешті, за тиждень перед відльотом до Парижа, одержав повідомлення:

Можете зустрітися зі мною в готелі 7 листопада о 8-й годині.

I. M. K.

I. M. K. Індиго Максвелл-Кастеньяда. Спадкоємець статку Кастеньяд.

Я нічого не знав про нього і вважав, що так краще. Ніколи не розумів цього захоплення багатими та знаменитими й тим, на що вони витрачають своє існування. Все це неприховане прагнення жити, як вони, притумлене здивування через збіг днів народження... Мені були миліші інші фантазії.

Я поглянув на наручний годинник: 20:45.

Може, він забув про нашу зустріч? Чи, може, вже тут і просто закінчує попередню справу?

Я відчув, як на мене через усю залу дивляться чийсь очі.

За двадцять футів від мене, за усамітненим столиком, що неначе стояв у золотій пташиній клітці, сиділа пара. Чоловік зауважив мій погляд і всміхнувся.

— Діамантове мартіні для дами! — гукнув він, клацнувши пальцями.

Чоловік мав гриву жовтого волосся й заважку голову для своєї шиї. Впадала в око його схожість зі свічкою, що тане.

Поряд із ним сиділа жінка, що була чуттева, наче вирізьблене зображення у храмі. Бармен підійшов до їхнього столика, штовхаючи скляний візок із коктейльним начинням, і негайно заходився відміряти, наливати, струшувати. За ним хутко надійшов темношкірий чоловік у новісінькому одязі та з оксамитовою скринькою в руках. Ювелір. Чоловік відкрив скриньку. В середині лежали кілька різних діамантів.

— Обирай, — сказав жінці жовтоволосий. — Діамант твій.

Жінка показала блідим пальцем на найяскравіший, найбільший камінь. Бармен простягнув ювелірові матовий келих

Аля мартіні. Той закинув туди обраний діамант, і він потонув, наче впала зірка.

— À votre santé, — промовив ювелір, тимчасом як бармен подався геть, торохкаючи візком.

Жінка, не припиняючи всміхатися, зробила пальцями жест, ніби готова була виловити камінець. Старий поруч схопив її за зап'ясток.

— Я сказав, що діамант твій. Я не казав, що його можна діставати зі сраного келиха.

Жінка явно образилася. Перевела погляд із келиха на чоловіка, примруживши очі.

— Та я, бля, серйозно, — сказав той, сміючись. — Якщо тобі вже так його кортить, можеш відшукати завтра у відходах.

Жінці явно стало гидко. На мить мені здалося, що вона може вихлюпнути напій чоловікові в лице.

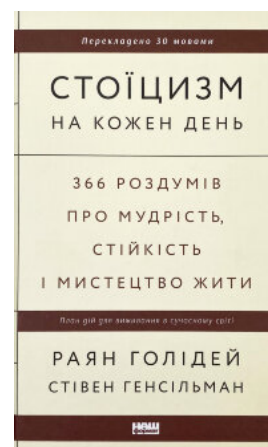
Рекомендована література

Ні жива ні мертва.
Книга 3

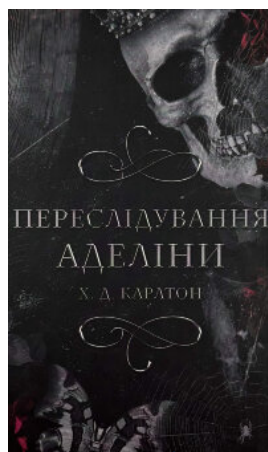
Франкенштейн, або
Сучасний Прометей

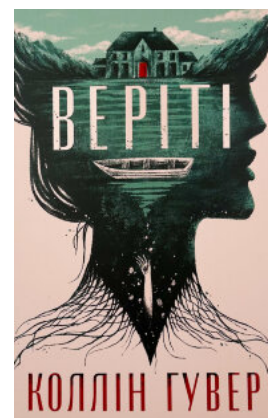
Стоїцизм на кожен
день. 366 роздумів про
мудрість, стійкість і
мистецтво жити

Сила підсвідомості. Як
спосіб мислення змінює
життя

Гра в kota і мишу.
Книга 1:
Переслідування
Аделіни

Веріті. Ексклюзив

Перейти до категорії
Фентезі

ridmi
ТВІЙ УЛЮБЛЕНИЙ КНИЖКОВИЙ

КУПИТИ